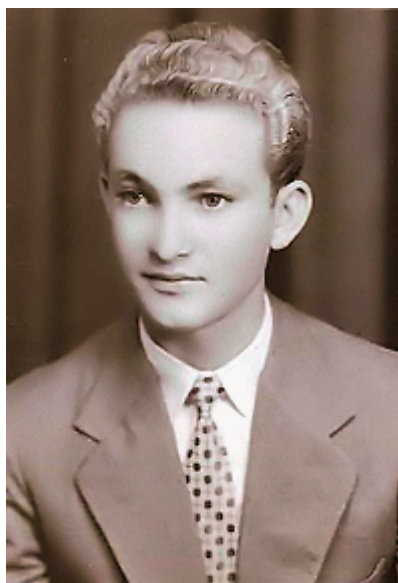

ΗΡΩΑΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ ΓΙΑΛΛΟΥΡΟΣ : να διαβαστεί
έως τέλους από κάθε Ελληνόπουλο

**Η Ελένη Θεοχάρους συγκλονίζει την κοιμωμένη
Ελληνοσύνη
νέος «θούριος» σμιλεύθηκε στην Κύπρο**

«Ελληνας σημαίνει να μπορείς να ορθώνεις τις δυο
ανυπότακτες δωρικές κολώνες του μολών λαβέ»

ΟΜΙΛΙΑ ΜΝΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΙΜΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΡΩΑ ΠΕΤΡΑΚΗ ΓΙΑΛΛΟΥΡΟ

(σημ. ΝΟΙΑΖΟΜΑΙ: να διαβαστεί έως τέλους από κάθε Ελληνόπουλο, από καθέναν που
θέλει να λέγεται Έλληνας και Ελληνίδα.

Να μοιραστεί χέρι με χέρι παντού, να ακουστεί σε κάθε ραδιόφωνο, να τυπωθεί σε κάθε
εφημερίδα,

να μπει στα σχολεία, να γίνει θέμα έκθεσης, σχέδιο εργασίας, να γίνει «θούριος»,
σύνθημα, λαχτάρα, ψυχή,

να γίνει λιαχτίδα και τροφή, να μας θρέψει στην ορφάνια, να μας ζεστάνει στη σκιά μας,
ως που να βγούμε πάλι θαρρετά και περήφανα στο αιώνιο ελληνικό φως)

ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗ 07 02 2010

Ελληνίδες και Έλληνες,

Η ανάκτηση της θεσμικής μνήμης είναι η επιτακτική επιταγή της θείας μυσταγωγίας
ην σήμερον επιτελούμε, προς τιμήν του μαθητή **Πέτρου Ζαχαρία Γιάλλουρου από το
Ριζοκάρπασο.**

Δεν αρκεί να τον μνημονεύουμε, πρέπει να κατευθύνει την σκέψη, τον λογισμό και την
ύπαρξή μας, ο λόγος για τον οποίον απέθανε εθελουσίως, στα **δεκαεφτά του μόλις
χρόνια**, στις **7 του Φλεβάρη του 1956**, όταν διέπλευσε την Αχερουσίαν της Εθνικής
Τιμής, και έκτοτε καταυγάζει τους αιθέρες της Κύπρου η Γαλανόλευκη Ψυχή του.

Το ψιλόλιγνο ξανθό αγόρι της Καρπασίας, το στερνοπαίδι του Ζαχαρία και της Άννας
Γιάλλουρου, **αριστούχος και σημαιοφόρος μαθητής του Γυμνασίου Αμμοχώστου**,
ήταν επικεφαλής μαχητικής διαδήλωσης εναντίον των Άγγλων κατακτητών, όταν
πυροβολήθηκε κατάστηθα από τον δεκανέα Χείζελταϊν, οχυρωμένο μέσα σε λαντ
ρόβεργ του στρατού και πάνοπλο.

Μία σφαίρα τον βρήκε στην καρδιά, ο Γιάλλουρος έκανε μερικά βήματα και
έπεσε...

Σήμερα μεταλαμβάνομεν από τα Άγια των Αγίων του Ελληνισμού, από το ξανθό χαμόγελο της νιότης του Γιάλλουρου, από την δροσερή πνοή των ιδανικών του και αφουγκραζόμεθα τους υπόκωφους κρότους της αγωνίας του έφηβου μαθητή λίγο πριν ξεψυχήσει.

"Ζήτω η Ένωσις"- ήσαν τα τελευταία του λόγια.

Τα λόγια τούτα επελαύνουν σαν τακτές ερινύες και εννυχεύουν σαν άγριοι κυματισμοί και σαν ριπές επιζεφυρίων δονήσεων στο φτιασιδωμένο πρόσωπο της Κυπριακής πολιτείας, και ηχούν σαν ράπισμα της ιστορίας, αλλά και μας χαϊδεύουν σαν εωθινό θρόισμα του ελληνικού θαύματος, σαν εσπερινές ψαλμουδιές και σαν αντίλαλοι από τα κατεχόμενα, και συντονίζονται με το καρδιοχτύπι των λιγοστών ναυαγών.

Αυτών των ναυαγών που καρτερούν επάνω στην σχεδία της εγκαρτέρησης, μέρα και νύχτα, να φύσει ένας αγέρας που θα φέρει στο νησί μας την λευτεριά.

Στους Ελληνικούς ουρανούς πάνω από την γραμμή καταπαύσεως του πυρός, προβάλλει το γλαυκό πνεύμα της Ελληνοσύνης και της Αγιοσύνης του νεαρού μαθητή από το Ριζοκάρπασο, και η ανεκπλήρωτη αλλά ακριβοδίκαιη επιταγή του παλικάριού, που πολέμησε και πέθανε για την Ένωση, για να είναι το νησί μας ένα κομμάτι της Ελεύθερης Ελλάδας, όπως έγραφε ο Πέτρος στον ξενιτεμένο πατέρα του.

Ο Πετράκης Γιάλλουρος γνώριζε τι σημαίνει να είναι κανείς Έλληνας και με πόση ευθύνη είναι επιφορτισμένος ο καθένας από εμάς, από αυτή του την ιδιότητα. Γι αυτό έγραψε την ιστορία του ανθρώπου στα οδοφράγματα, στα μικρά του γόνατα έγραψε την αγωνία του ΑΓΩΝΑ, στους τοίχους των σκολειών και των εκκλησιών το σύνθημα ΖΗΤΩ Η ΕΝΩΣΙΣ και στην ασφάλτο της οδού Ερμού της Αμμοχώστου έγραψε με το αίμα του τον ανεπίδοτο εισέτι Ύμνο στην ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Και πήγε ΑΡΙΣΤΑ.

Ήταν γενναίος και ωραίος σαν Έλληνας. Ένας ατίθασος έφηβος μέσα στην ήρεμη απεραντοσύνη των δυνατών, έγραφε στον πατέρα του που αγωνιούσε, γνωρίζοντας την φλόγα που έκαιγε μες την αθώα ψυχή τού παιδιού του, πως ήταν έτοιμος να δώσει τα πάντα για την απελευθέρωση της πατρίδας. Έγραφε για το εφηβικό του όραμα να μεταβεί στην ελεύθερη Ελλάδα, να γονατίσει και να προσκυνήσει τα χώματα της, να αναπνεύσει τον αέρα της Ελευθερίας.

Και πήγε. Τον Αύγουστο του 1955, πήγε μαζί με έναν άλλο υπέροχο, ανυπότακτο και εκλεκτό μαθητή, τον Ευαγόρα Παλληκαρίδη. Είχαν ήδη κινήσει μαζί, είχαν ήδη πάρει μιαν ανηφοριά. ..

Έγραφε ακόμη για τις Ελληνικές θάλασσες που τις λάτρευε και για τον πόθο του να γίνει θαλασσοπόρος και να κατακτήσει την μεγάλη τέχνη να κυβερνάει ένα καράβι.

Έγραφε για «την Χώρα που την αγαπούμε όλοι ως μάνα μας και τόσο ένθερμα θέλουμε να ενωθούμε και να ενώσουμε τις ψυχές μας μαζί της». Έγραφε για την Πατρίδα των Πατρίδων. Για το αίσθημα της ελευθερίας, του μέγιστου αυτού

ιδανικού, χωρίς το οποίο δεν μπορεί να ζήσει ο Έλληνας, γιατί το έχει έμφυτο μέσα του.

Έγραφε στην αγαπημένη του, μετά από μια αντί- βρετανική μαθητική διαδήλωση:

«Κρίσιμη είναι η στιγμή. Μετά από πολλές περιπλανήσεις κατόρθωσα να γυρίσω σπίτι και το γράμμα σου με βοήθησε να ξαναβρώ κάπως την ψυχική μου γαλήνη, ύστερα από την απέραντη αγανάκτηση που κυρίευσε την ψυχή μου λόγω των βανδαλισμών των βρετανικών στρατευμάτων κατά του άμαχου πληθυσμού, που τους εδέχθη όμως με εκπληκτική γενναιότητα και ηρωισμό...».

Έγραφε στην αγαπημένη του για τις μάχες των μαθητών της Αμμοχώστου εναντίον των βρετανικών στρατευμάτων, κατά τις οποίες οι πάνοπλοι στρατιώτες χρησιμοποιούσαν όπλα, δακρυγόνα και περισσή βαναυσότητα για να διαλύσουν σχολικές διαδηλώσεις. Της έγραφε για την μαθητιώσα νεολαία που άφησε κατάπληκτη την ανθρωπότητα με την δράση της κατά των βρετανικών στρατευμάτων. Για τις δυσχέρειες της εκπαίδευσης των Ελληνοπαίδων λόγω του κλεισίματος των σχολείων από τους κατακτητές και για την πραγματική ελληνική αρετή των μαθητών που άγγιζε το τέλειο και το άφθαρτο.

Ο Πέτρος ήταν ερωτευμένος με την Ζωή, με την Ελλάδα με την Ελευθερία.

Ήταν ακόμη σημαιοφόρος του σχολείου, του είχε παραδοθεί το λάβαρο και δεν το παρέδωσε ποτέ. Δεν υπέστειλε ποτέ την Γαλανόλευκη. Στις 28 του Οκτώβρη του 1955 και πάλι σημαιοφόρος σε διαδήλωση στην Αμμόχωστο τραυματίστηκε από άγγλους και τούρκους επικουρικούς που προσπάθησαν να του πάρουν την σημαία. Δεν τα κατάφεραν, δεν υπέστειλε την Σημαία ο Πέτρος.

Ο Πέτρος ήταν πάντοτε πρωτοπόρος: Στις διαδηλώσεις, στην διανομή φυλλαδίων, στην αναγραφή συνθημάτων και εκπαιδευόταν μυστικά για να βγει στο αντάρτικο. Δεν πρόλαβε. Καθοδηγητής και μπροστάρης δέχθηκε κατάστηθα τις δολοφονικές σφαίρες στις 7 του Φλεβάρη του 1956.

Ελληνίδες και Έλληνες,

ακράδαντα πιστεύω πως σαν πρόκες πρέπει να καρφώνονται οι λέξεις που βγαίνουν απ τα χείλη μας όταν τιμούμε τους γενναίους που έπεσαν στους Αγώνες για την Ελευθερία της Κύπρου και σαν απαγγελία ηλεκτροφόρος πρέπει ν' ακούγεται ο λόγος μας, σαν πέλεκυς και σαν τσεκούρι πρέπει να σκίζουν τον αέρα οι φράσεις για να χαρακώνονται οι συνειδήσεις και να εγείρονται, για να σημαίνει συναγερμό στις ψυχές των ανθρώπων η συνειδητοποίηση των κινδύνων που μας απειλούν, η συνειδητοποίηση της συνεχούς υποχώρησης και της συνεχούς έκπτωσης των Εθνικών μας δικαιών.

Το 1955 ο Ελληνισμός της Κύπρου διήλθεν τον ουδόν που χωρίζει την τρέλα από την φρονιμάδα ξεσηκωνόμενος εναντίον εκατοντάκις υπερτέρων δυνάμεων. Η λάμψη εκείνου του ξεσηκωμού φώτισε εκτυφλωτικά την ανθρωπότητα και η Επανάσταση των Κυπρίων κατά της Αποικιοκρατίας ήταν μια υψικάμινος που έλιωσε μέσα σε λίγη ώρα, την καθημερινότητα του λαού και την μετέτρεψε σε χυμένο μολύβι, σε παιάνα και έπος και θρίαμβο της Ελληνικής Αρετής.

Μπροστά η μαθητιώσα νεολαία. Τα άλκιμα νιάτα, τα παιδιά της ΟΧΕΝ και των κατηχητικών, τα αθώα **Ελληνόπουλα** της νυν καθημαγμένης αλλά **παμμεγίστης και εσαεί Ελληνίδος Νήσου**. Κάτω από ένα απέραντο γαλανόλευκο κύμα, που είχε δημιουργήσει ο σημαιοστολισμός των πόλεων αλλά και των πιο μακρινών χωριών του νησιού μας, οι μαθητές ανακεφαλαίωναν την ιστορία του ανθρώπου με μια μόνο φράση: **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ.**

Στον αγώνα της ΕΟΚΑ δεν έσπευσαν μόνο οι νέοι αλλά **πάνδημος ο Ελληνισμός**. Παραμερίζοντας τις ενστάσεις των γνωστικών και εκφράζοντας το πάθος που **κόχλαζε στη ψυχή όλων των Ελλήνων, αντιφεγγίζοντας την πατριωτική φλόγα για την μέχρι θανάτου πορεία και αντανακλώντας την Ελλάδα των Εθνικών λογισμών.** Ο αγώνας της ΕΟΚΑ ήταν η έκρηξη της αγανάκτησης και της απελπισίας και της καταπίεσης που επιβάλλει στον άνθρωπο την επαναστατική δράση **κατά της τυραννίας.** Οι Έλληνες της Κύπρου απάντησαν στο κάλεσμα της ιστορίας, όπως αυτή ξαναζωντανεύε μέσα από το θρυλικό Ακρίτα, που τον ενσάρκωνε στην Κύπρο ο Διγενής.

Ο Πέτρος Γιάλλουρος με την ζωή και τον θάνατο του δίδαξε στον Κόσμο τι πάει να πει **Αξιοπρέπεια του Ανθρώπου και ασίγαστος έρωσ για την Ελευθερία, για την Ζωή.** Δίδαξε την γενιά του και την Ανθρωπότητα, αυτήν την βαριά ευθύνη με την οποία είναι **επιφορτισμένος καθ όλη την διάρκεια της επίγειας και της μετέπειτα ζωής του** όστις θέλει να φέρει τον πανάκριβο τίτλο του Έλληνα: **Απ τα κόκαλα του τα ιερά να 'ναι βγαλμένη η Λευτεριά.**

Ο Πέτρος Γιάλλουρος με τον θάνατο του δίδαξε τον κόσμο πως Έλληνας σημαίνει **γνώση, σημαίνει επίγνωση, σημαίνει να θέλεις να πεθάνεις για την Ελευθερία και τα δίκαια του ανθρώπου, για την αξιοπρέπεια και την τιμή, για την ιστορία και την περηφάνια,** όχι γιατί όλοι πεθαίνουμε μια μέρα, αλλά γιατί όλοι είμαστε αθάνατοι. Όπως ακριβώς έπρατταν οι ημίθεοι της Ελληνικής Μυθολογίας.

Μας δίδαξε πως Έλληνας σημαίνει να **μπορείς να διαβάσεις και να μεταγράψεις τον Ελληνικό μύθο και πως Έλληνας σημαίνει να μπορείς ακόμη και τις υπερβολές και τις στρεβλώσεις της καταγεγραμμένης ιστορίας να τις ερμηνεύεις με τις συντεταγμένες μιας πολιτικά ορθής στρατηγικής. Αγωνίστηκε για την Αυτοδιάθεση, δικαίωμα που διεκδίκησαν και κατέκτησαν όλοι σχεδόν οι υπόδουλοι λαοί της οικουμένης και πέθανε για την Ένωση.** Ο Πέτρος Γιάλλουρος επαναστάτησε εναντίον του βρετανικού σωβινισμού και αυταρχισμού και αντιστάθηκε ως Έλληνας πατριώτης στην **τυραννία.** Έπεσε χωρίς να δειλιάσει, χωρίς να κιοτέψει και χωρίς να υποστείει την **σημαία της Ελλάδας, της Δημοκρατίας και της Ελευθερίας.** Έτσι μας δίδαξε πως Έλληνας σημαίνει να **αντιστέκεσαι. Ακόμη και όταν ξέρεις ότι ο Εφιάλτης έχει προδώσει και η κερκόπορτα είναι διάπλατα ανοικτή, ακόμη και όταν γνωρίζεις ότι ολόκληρος ο Ελληνισμός της Κύπρου τελεί υπό διωγμόν, και ασύμμετρο απειλήν,** Έλληνας σημαίνει να **αντιστέκεσαι στις Θερμοπύλες.**

Έλληνας σημαίνει να **μπορείς να ορθώνεις τις δυο ανυπότακτες δωρικές κολώνες του μολών λαβέ.**

Ο Πέτρος και όλοι οι ήρωες μας, μετέτρεψαν την Κύπρο σε σύμβολο καθώς όλος ο λαός γονάτιζε στο πέρασμα των νεκρών μας. **Μετέτρεψαν την Κύπρο των συρματοπλεγμάτων, της αγχόνης, των ολοκαυτωμάτων, της δάφνης, της μυρσίνης,**

της παθητικής αντίστασης, της παλλαϊκής παρόρμησης και της απαντοχής, σε εκτυφλωτικό φως.

Σήμερα δυστυχώς, εκείνο το φως με το οποίο ο Θεός των Ελλήνων καταυγάζει την Οικουμένη κάθε φορά που η Ελλάδα μεγαλουργεί, εκείνο το ανέσπερο φως της τρισχιλιετούς ιστορίας του Γένους μας, εκείνο το φως της ΕΟΚΑ, κάποιοι προσπαθούν εργολαβικά να το σβήσουν και μας κανοναρχούν πως τάχα δεν είμαστε Έλληνες...

Σήμερα δυστυχώς η Πατρίδας μας αρμενίζει με σημαία ευκαιρίας και πελαγοδρομεί και την παρασέρνουν αέρηδες και τα μαγνητικά κύματα του συμβιβασμού αποπροσανατολίζουν την πυξίδα της.

Το σήμερα είναι πικρό, κι ακόμη πικρότερες οι μνήμες του λαού μας, πικρές ωσάν την πικροδάφνη και στυφές ωσάν την μυρσίνη.

Ελληνίδες και Έλληνες, το 1959 διήλθωμεν τον ουδόν που χωρίζει την περηφάνια από την ταπείνωση και έκτοτε εκπίπτομε, υποχωρούμε και μαραζώνομε ως έθνος, λιποτακτούμε και προδίδομε και υφιστάμεθα συνεχείς ήττες και εξευτελισμούς και κατρακυλάμε.

Πού είναι λοιπόν ο τελευταίος θάμνος στον γκρεμό να τον αρπάξομε και να σωθούμε;

Πού είναι τα αγκωνάρια της ιστορίας μας να ανακόψουν την πτώση και την έκπτωση;

Πού είναι οι συγκλονιστικοί βράχοι της Ιστορίας μας, ο Αυξεντίου και ο Μάτσης με το ακάθεκτο Μολών Λαβέ των πεπρωμένων του Ελληνισμού να σταματήσουν τον εξευτελισμό μας;

Πού είναι οι βαθιές ρίζες να μας στερεώσουν;

Πού είναι τα άλμπουργα και τα πανιά να κουμαντάρουν το μικρό μας καράβι;

Από το 1974 οι Έλληνες της Κύπρου είναι σκλάβοι στους εκχερσωτές του πολιτισμού 3000 χρόνων, αλλά δυστυχώς είναι υπόδουλοι και σε μια θλιβερή και διαχρονική νοοτροπία άγνοιας και φόβου, ηττοπάθειας και εθελουσίας ταπείνωσης. Όντας κατά κράτος ηττημένοι από το 1974, συνεχίσαμε ένα ατέλειωτο μοιρολόι και δεν ξαναγίναμε υψιπέτες και διεκδικητικοί, δεν αποβάλαμε την παθητική στάση και την υποταγή.

Απωλέσαμε τα υψηλά ιδανικά, το λεύτερο πνεύμα, την Περηφάνια μας, το σθένος της αντίστασης, την πίστη στην Ανάσταση, στην Λύτρωση.

Απωλέσαμε τον παντοτινό και αιώνιο φάρο που καταυγάζει την πορεία μας, τον ακάθεκτο και ακάθιστο Ανθρωπισμό των ηρώων μας, αυτών που άφησαν την στερνή τους πνοή στις βουνοκορφές και στα διάσελα και στις αγχόνες και μέσα στον οποίο ποτέ δεν είχε εμφιλοχωρήσει ούτε μίσος, ούτε φασισμός, ούτε

εθνικιστική μισαλλοδοξία, ούτε εμφύλια παράκρουση, παρά μόνον ο απέραντος κι ανέσπερος πόθος για την ελευθερία, ο απέραντος έρωτα για την δικαιοσύνη και την αξιοπρέπεια του ανθρώπου.

Πρέπει όμως να διαφυλάξουμε και να μην επιτρέψουμε σε κανένα να παραχαράξει το Έπος της ΕΟΚΑ.

Το Έπος που πρέπει να είναι το αγκωνάρι της αγωγής του κάθε νέου. Η πεμπτούσια της ιστορικής, της πολιτικής και κοινωνικής αγωγής του κάθε πολίτη και ο ακρογωνιαίος λίθος της Ελευθερίας και της Αξιοπρέπειας του Έθνους. Αυτό επιτάσσει η διαχρονική κατάθεση που βγαίνει μέσα από τους συνεπείς και αδιάλειπτους αγώνες των Ελλήνων για την Ελευθερία και την Δημοκρατία, εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια.

Αυτό το Έπος πρέπει να διασώσουμε ως τα Άγια των Αγίων του Ελληνισμού αν έλθουν μέρες χαλεπές που θα μας οδηγήσουν στις προσμείξεις της πολιτικής υποκυβέρνησης των ρεαλιστών της εθελοντικής υποδούλωσης. Αυτό το φως πρέπει να διασώσουμε μέσα μας, αν κάποιοι θεωρήσουν ως σημαντική ρήτρα του υπό διαπραγμάτευση συμβιβασμού την απεμπόληση της σύλλογης μνήμης του λαού.

Και δεν πρέπει να υποστείουμε την γαλανόλευκη ψυχή μας. Δεν πρέπει να αποδεχθούμε αυτά που προσπαθούν να επιβάλουν οι οποιοδήποτε αδαείς και ανιστόρητοι που επιχειρούν να παραχαράξουν την ιστορία μας, που απαιτούν να ξεχάσουμε τους αγώνες που έκαναν γενεές και γενεές Ελλήνων, που ζητούν να διαγράψουμε το Δίκωμο, τον Μαχαιρά, το Λιοπέτρι, επειδή στο όνομα μιας οποιασδήποτε λύσης θέλουν να συνθλίψουν ότι μας κράτησε ζωντανούς τόσους αιώνες σκλαβιάς, ούτως ώστε αυτή η λύση να συνάδει με τις ευτελείς αξίες μιας "μεταλλαγμένης φυλής", που θα δέχεται αγόγγυστα την μεταλλαγμένη κατοχή μιας συμπεφωνημένης και εθελουσίας δουλείας.

Ο τάφος του Πετράκη Γιάλλουρου στο Ριζοκάρπασο, του μαθητή που σαν σήμερα άφηνε την τελευταία του πνοή με τ' όραμα μιας Κύπρου ελεύθερης, ενωμένης με τη Μάνα Ελλάδα, έχει βεβηλωθεί και έχει μαγαριστεί από τους Τούρκους που κατέχουν σήμερα την Καρπασία.

Έχουμε χρέος απέναντι στον Γιάλλουρο. Γιατί σήκωσε τις πέτρες που φέρουν καταγεγραμμένη επάνω τους την ιστορία των Ελλήνων της Κύπρου και έστρωσε τα νέα αλώνια όπου πάλευε το Έθνος. Αυτές τις πέτρες τις στεφάνωσε η καινούργια άνοιξη και συνέχισε να χαράζει επάνω τους τ' ανεξίτηλο αλφαβητάρι που πρέπει να διαβάζουν οι νέες γενιές. Έχουμε χρέος να λευτερώσουμε την Καρπασία, να αγωνιστούμε για την Ελευθερία, την προσωπική Ελευθερία του κάθε ενός από εμάς και την συλλογική λύτρωση.

Λοξοδρομεί μοιραία ο λογισμός, πυροβασία η μνήμη.

Σήμερα που μας σκιάζει η φοβέρα της τούρκικης σημαίας επάνω στο σκλαβωμένο βουνό μας, χρειαζόμαστε όσο ποτέ τον βαρύτατο ίσκιο των ηρωομαρτύρων

μαθητών, τον ίσκιο του Γιάλλουρου, του Γιωργάλλα, του Παλληκαρίδη, του Βλάμη, του Νίκου Γεωργίου από την Διερώνα, του Πετράκη Κυπριανού, του Προδρόμου Προδρόμου από το Αγριδάκι, του Ανδρέα Παρασκευά από την Κώμη του Γιαλού, των νεοφανών τούτων Αγίων του Ελληνισμού.

Ελληνίδες και Έλληνες μείναμε άραγε τόσο λίγοι να μνημονεύουμε τους νεκρούς μας και να μην αντιστεκόμαστε; Θα λιγοστεύουμε άραγε καθημερινά και δεν θα σταθούμε όρθιοι επάνω στα αγκωνάρια της λεβεντιάς και της αξιοσύνης, επάνω στην τιμημένη ιστορία του Ριζοκαρπάσου και του ηρωικού Γιάλλουρου;

Και τώρα που προσπαθούν να γλυκάνουν την θάλασσα με νερό μισό δράμι, τώρα που προσπαθούν να ξεκάνουν τις ψυχές, γνωρίζουν άραγε πως δεν ξεγίνονται οι ψυχές;

Τώρα που υποστέλλουν από παντού την Ελληνική Σημαία, μπορούμε να υψώσουμε την γαλανόλευκη ψυχή μας στους αιθέρες;

Μείναμε λίγοι σε αυτό το ακρογιάλι του Ομήρου, ν' αγναντεύουμε τις λοξές ράχες των δελφινιών, να φυτεύουμε κλήματα επάνω στα σβησμένα ηφαίστεια και να ψελλίζουμε ήχους πανάρχαιους Ελληνικούς που μολογάνε την δόξα των ταπεινών. Του θρύλου και της ακαταμάχητης γοητείας της λεβεντιάς.

Μείναμε τόσο λίγοι, εραστές της Ζωής, της Ελλάδας, της Ελευθερίας, να το μολογάμε ψιθυριστά, σιωπηλά. Να ακούμε αγόγγυστα να ντελλαλίζουν οι ντελλάληδες των διεθνών αγορών πως πρέπει να υποταχθούμε και να υποκύψουμε.

Σήμερα ωστόσο ας βροντοφωνάξουμε ατενίζοντας από τα ακροτελεύτια ελεύθερα εδάφη της Κύπρου την σκλαβωμένη γη μας και με στεντόρεια φωνή ας στείλουμε το μήνυμα στην Καρπασία πως είμαστε ακόμη εδώ, κολλημένοι επάνω στα βράχια, με τα υπόγεια ρεύματα της ελληνικής ιστορίας να θρέφουν την ύπαρξη μας και ας χαιρετίσουμε τον λεβέντη που έπεσε για να λευτερωθούμε.

Δεν μπορώ να σας αποκρύψω την κάθισρη αγωνία και την περηφάνια που ένοιωσα για να συντάξω τούτον δω τον ταπεινό λόγο για ένα Μάρτυρα, για τον πρώτο μαθητή που έπεσε για την ΕΝΩΣΗ, για έναν ακόμη Άγιο στο Συναξάρι των Ανωνύμων και των Επωνύμων Αγίων της Κυπριακής Ελευθερίας.

Το συναξάρι του Πέτρου Γιάλλουρου εκπληγάζει από τις αθώες ημέρες των ηρωομαρτύρων της Κυπριακής Ελευθερίας.

Αυτό το συναξάρι είναι αληθινό, άρα είναι εθνικόν. Χαράζει την αληθινή πορεία ώστε να φθάσουμε κάποια μέρα στην Λευτεριά ολόκληρης της νήσου. Οδηγεί στις συντεταγμένες της λύσης που θα δικαιώνει τον αγώνα του Πέτρου Γιάλλουρου. Οδηγεί στους καταλύτες που θα μας επιτρέπουν να γονιμοποιούμε την Ιστορική Μνήμη. Για όσους έπεσαν και για όσους χάθηκαν για την τιμή και την Ελευθερία της Κύπρου.

Πάνσεπτη ας είναι η Δόξα του Ριζοκαρπάσου και μεγίστη η τιμή για στην σεβάσμια οικογένεια του Πέτρου Γιάλλουρου και για τα άλκιμα νιάτα που τον θυμούνται και τον τιμούν.

ΚΑΙ ΑΣΒΕΣΤΗ Η ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ ΣΟΥ ΑΚΡΙΒΟΓΙΕ ΛΕΒΕΝΤΗ ΜΑΣ